

Kapitola 16. Karma, guru a mudrc

Předcházející část: Kapitola 15. Vysvětlivky

Kapitola 16

KARMA, GURU A MUDRC

Otázka: Jak se na ně díváte?

Odpověď: Libovolná myšlenka nebo činnost vyzařují vibraci neboli stopu; je to vysokofrekvenční obrázek, asociující se s energetickým polem člověka. Komunikuje s mořem vědomí, naplněným nekonečným množstvím podobných energetických obrázků, které jsou vyzařovány jinými energetickými těly. Ve složitém moři efektní grafiky se odehrává výběr, který má vliv na rozhodnutí a směr toku života. Opakovaná schémata se posilují, a tím se stávají dominantní. Výslednou interakci můžeme porovnat s konstrukčním tvarem molekuly, který určuje, se kterými jinými molekulami se může vzájemně ovlivňovat. Proto může být s některými molekulárními formami kompatibilní a s jinými nekompatibilní.

Energetické tělo každého člověka nese historickou stopu výkresů, neboli plánů, které jsou v něm uloženy na dlouhou dobu a ovlivňují rozhodnutí, chování a pocity přitažlivosti nebo odporu. Energetické tělo, ve kterém se nachází vjem našeho „JÁ“ existuje nezávisle na fyzickém těle, jak ví každý, kdo někdy alespoň jednou pobýval mimo tělo. Jedná se o „karmické těleso“, skládající se ze shromážděných stop polohování.

Pole vědomí je nekonečné moře vzájemně na sebe působících energetických polí s různými úrovněmi, které mohou být kalibrovány. Osud energetického pole duše člověka se podobá objektu, vznášejícímu se ve vesmíru, nebo kousku korku v moři: přirozený vztlak určuje úroveň, ponoru do vody, ve které bude plavat.

Nehmotné oblasti bytí jsou složeny z energetických těl s různými úrovněmi frekvencí v moři vědomí, které se ponořují do reality. Každá z těchto realit je soustředěna kolem energetického pole. Když se energetické tělo nebo duše, se všemi, za dobu života, shromážděnými frekvencemi a schémata odděluje od fyzického těla, přechází do analogického pole nebo oblasti. Ty představují potenciál nebo výběr různých úrovní post-fyzického života, například: peklo, očištec, nebe nebo ráj. Je zřejmé, že některé duše mají také možnost volby, nebo osud prožít nový fyzický život. Pokud se během svalového testování zeptáme, zda se jedná o poměrně přesný popis duchovní reality, odpověď bude „ano“.

Lidé mají určité názory na tyto otázky, a otázka reinkarnace je oblíbeným tématem sporů. Nicméně, všechna náboženství se shodují na tom, že energetické tělo po fyzické smrti bere na sebe osud, odpovídající činnosti člověka v průběhu fyzického života. Proto se osud určuje primárně duchovními rozhodnutími a vykonanými skutky a velký význam se dává záměru, odpovědnosti a vývoji Vůle.

Z duchovního hlediska je to, zda k fyzické reinkarnaci skutečně dojde nebo ne, pouze akademická otázka. Zásady a osud energetického těla jsou stejné bez ohledu na to, zda se vrátí k fyzickému prožitku, nebo bude i nadále existovat v energetickém stavu.

Osud člověka se evidentně změní k lepšímu nebo k horšímu v závislosti na volbě provedené duchovní vůlí. Studie duchovní podstaty vědomí ukazují, že volba obnovit fyzický život v novém lidském těle to je příležitost, která se objevuje v závislosti na vrozených schématech dané duše. Mnohem důležitější je výklad a pochopení faktorů, které určují osud duše / energetického těla a jejich osud po fyzické smrti.

Díky analýze a duchovnímu výzkumu se ukazuje, že konečný osud člověka je automatickým a neosobním sledem energetických schémat, vzniklých v auře duchovního těla. To znamená, že osud člověka po fyzické smrti je jen nevyhnutelným důsledkem svých rozhodnutí, a ne odměnou nebo trestem, který libovolně uděluje nějaká externí postava, energie nebo síla. V nekonečném moři „JÁ“ je naše „JÁ“ přitahováno ke svému osudu výhradně na základě jeho samotné existence. To je absolutní spravedlnost Boha Všemohoucího, která zajišťuje absolutní spravedlnost a lhostejnost. Proto je souzení jen sémantický vynález (stejně jako příčinná souvislost, a heliotropismus), který slouží jako hodnověrné „vysvětlení“, generované antropomorfními předsudky o lidské mysli.

Vzhledem k tomu, že duchovní osud člověka je stanoven a určen jím samotným a jeho činy, každý sám zcela spravedlivě určuje svůj osud. Proto Boží spravedlnost je opravdu dobře zavedena a funguje samovolně. Lidstvo musí převzít odpovědnost za vlastní osud a přestat obviňovat Boha, kterého stejně i tak pomlouvá. Ve skutečnosti Boží láska, stejně jako Slunce, svítí pro všechny stejně. Při správném pochopení se duchovní sféra stává zřejmou, a pověřivé antropomorfní výmysly a fantazie pro její vysvětlení nebudou nutné.

Hodně z toho, co bylo dosud řečeno, je v souladu se základní duchovní informací a zkušeností získaných lidstvem. Pokud se vše, z duchovního hlediska, děje v důsledku Svobodné Vůle, a neexistuje žádná „síla“, která by byla „příčinou“ něčeho jiného, □□potom je odpověď na otázku o fyzické reinkarnaci jasná. Pokud k tomu dojde, je to jen z vlastní vůle a úmyslu duchovní vůle, a to určováno „karmickými“ sklony.

Čím více je osoba identifikována s fyzickým tělem a pozemským životem, tím silnější bude přitažlivost dalšího života na Zemi. Je zřejmé, že tendence k reinkarnaci způsobuje touha napravit či umožnit staré duchovní chyby. Mnohé duše se pravděpodobně domnívají, že jediným spravedlivým vykoupením je to, že zažijí stejný osud, který připravovali ostatním. Vidíme, jak se miliony duší rozhodly pro život s katastrofickým koncem. I formy smrti, pro které se rozhodnou, jsou často tak jedinečné a specifické, že je možné odhadnout, že jsou za tím silné karmické faktory, které určovaly tuto volbu. Sebevraždy mají často velmi specifickou formu, která má určitý význam.

Lze předpokládat, že v případě, pokud je volba, zda prožít život duše ve fyzické

nebo non-fyzikální podobě, ve fyzickém nebo energetickém těle, potom je velmi pravděpodobná téměř unikátní sekvence životů. Toto tvrzení potvrzují starověcí mudrci, „Vědy“ a učení Krišny, Buddhy a hinduismu, jakož i jiných starověkých náboženství.

Osvícení mudrci na velmi vysokých úrovních vědomí jsou schopni vyvolat minulé životy, které jsou často popisovány jako velmi početné. Podle zkušeností s pobytem mimo tělo si lidé také uvědomují, že jejich energetická těla předtím žila v jiných fyzických tělech. Malé děti mají také tendenci mít na paměti předchozí životy, a studie ukazují, že se to stává poměrně často. Když se zeptali mudrce, nakolik jsou reálné předchozí inkarnace, řekl, že jsou stejně skutečné jako ta současná – nic více, nic méně. Zájem o to, zda jsme již prožili předchozí život – to je víc než jen odraz marnosti ega nebo zájmu o sebe. Mnohem důležitější je pochopení Boží spravedlnosti, abychom se zbavili nesprávného chápání podstaty ega. Umožňuje to také jasné pochopení křesťanského učení: „Co zaseješ, to sklidiš“; „Ti, kteří žijí v domech ze skla, by neměli házet kameny.“; „Kdo přišel s mečem, zahyne mečem“; „I vlasy na vaší hlavě jsou sečteny.“; „Vrabec nepadne na zem bez povšimnutí.“

Křesťanství je zaměřeno na výběr ctnosti a ne hříchu, na výběr dobra a ne zla, protože význam osudu duše je důležitější než téma reinkarnace.

Otázka: Duchovní osud, nebo karma, je dána volbou a osobní odpovědností?

Odpověď: Nejsilnějším rozhodujícím faktorem je záměr a rozhodnutí duchovní vůle. Představa, že kontext a myšlenka nebo akce vytváří energetický obraz na kalibrační úrovni moci, nikoliv tedy násilí či síla, to je základ duchovní cesty, která se nazývá Karma Jóga, která vyznává, že všechny akce mohou být posvěceny, pokud jsou zasvěceny Bohu.

Dokonce i nejjednodušší činnosti, jako je například loupání brambor, mohou být doprovázeny pocitem zášti nebo úcty k životu z radosti a poznání, že člověk udržuje život a prožívá jej. Na znamení vděčnosti za dar života člověk zasvěcuje svůj život Bohu a obětavě slouží Jeho tvoření jako i veškerému životu. Díky takové oddanosti člověk potvrzuje posvátnost veškerého života, a chová se k němu s respektem. Když se zastavíme a pomůžeme bezmocnému broučkovi, který se převrátil na záda, otočit se a vrátit se do života, celý vesmír to ví a reaguje.

Uznávat a podporovat hodnotu veškerého života – znamená zachovávat svou vlastní hodnotu, která je součástí tohoto života. Pod termínem „duše“ se obvykle chápe schopnost prožít život. „JÁ“ svítí jako poznání existence všeho živého. Jeleni a další zvířata si vychutnávají svůj život ve stejné míře jako člověk. Čerpají radost ze své existence a zkušenosti života.

Byl natočen dokumentární film ze života obrovských vyder v divokých lesích Peru. Jsou to teritoriální živočichové. Ve filmu byl ukázán samec, jemuž náleželo celé jezero. Mnoho měsíců zůstával sám; nakonec ale byla trpělivost kameramana odměněna – další vydra našla jezero a usadila se v něm. Ve filmu je ukázáno setkání dvou osamocených vyder a jejich nesmírná radost, že našli jeden druhého. Dělalí spoustu kotrmelců a společně tancovali od radosti a štěstí. Jejich radost byla zřejmá dokonce i tomu nejvíce nevědomému člověku. Není důležité, jsou-li zvířata schopna

využívat lineární logiku a s ní spojený jazyk. Důležité je to, že na úrovni, na které se skutečně prožívá život (subjektivní), je zkušenost zvířat z radosti života stejná, jako u lidí.

Otázka: Je skutečně každému člověku dostupná libovolná informace, pokud využívá metodu studia vědomí?

Odpověď: Ano, je tomu tak. Vnitřní život člověka je ve skutečnosti veřejný dokument, který si může přečíst kdokoliv, kdekoliv a kdykoliv. Neexistují žádná tajemství; vše skryté se stává zjevným. Nemělo by nás to tak v době, kdy existuje technika, dovolující uživateli Internetu získávat a otevírat libovolný soubor z libovolného počítače na světě, udivovat. Veškeré informace na internetu jsou veřejné. Velká část veřejných i soukromých nemovitostí a prostranství se nachází pod neustálou kamerovou kontrolou, včetně ulic. Pozorování a nahrávání lidské činnosti se děje neustále pomocí družic. Každý otisk palce zanechává nejen unikátní otisk, ale i DNA, kterou je možné prozkoumat. Počítače sledují a analyzují každý nákup a finanční převod. Kreditní společnosti zaznamenávají veškeré údaje o finančních transakcích. Můžeme se domnívat, že soukromý život je jen fantazie minulosti. Čestného člověka toto všechno uklidňuje, protože je zaznamenávána jeho čestnost a nevinnost. U nečestného nebo vinného člověka to bude vyvolávat pocit strachu. V tomto světě i v tom následujícím je vše veřejné a odpovědnost je zajištěna. Aby tomu bylo jinak, musel by Vesmír vytvořit nespravedlnost, ale to je nemožné z podstaty Božství.

Otázka: Je potřebný guru? Některé duchovní tradice uvádí, že je nepostradatelný.

Odpověď: Každý má svého guru – „JÁ“. Bůh je všudypřítomný. Z Boží Milosti se stává Duch Svatý tím aspektem Božího vědomí, který je dostupný všem. Kvůli tomu, že ego člověka blokuje vnitřní poznání „JÁ“, spojujeme se s Pravdou prostřednictvím duchovního učitele, Avatara nebo duchovními učenými.

Mudrc má z důvodu vyššího duchovního vývoje těsnější kontakt a ztotožnění se s „JÁ“, a proto je schopen mluvit, učit, pomáhat a vést. Příběhy duchovní zkušenosti inspirují lidi. Jakýkoliv duchovní růst je možný díky souhlasu lidské svobodné vůle. Opravdový učitel nenutí svou vůli ostatním, ale činí tak, aby se jeho chápání stalo dostupné každému. Osvícený učitel nic za informace neúčtuje, protože získané darem se i jako dar předává. Předané vědění se kalibruje výše a samo o sobě je katalyzátorem duchovního růstu. Již i samotný poslech významného učení přináší duchovní výsledky. A následování ho přináší ještě více duchovního užitku.

Buddhovi jsou připisována tato slova: „**Ve vesmíru se zřídka kdy narodí člověk; ještě vzácnější je dozvědět se o dharmě; ještě vzácnější je přijmout učení; ještě vzácnější je jednat v souladu s učením; a ještě vzácnější je si uvědomit pravdu učení.**“

Dokonce dozvědět se o osvícení i to je vzácný dar. Každý, kdo někdy slyšel o osvícení, nikdy nebude uspokojen ničím jiným. To znamená, že informace se sama o sobě stává učitelem, ale vyžaduje posouzení duchovní vůle člověka, aby měla účinek. Učitel, který dosáhl duchovní zralosti, si uvědomuje, že nadšenci jsou často plni entuziasmu, ale naivní. Naivní studenty mohou snadno přivést na scestí

falešní učitelé nebo učení v atraktivním balení. Proto je funkce průvodce další funkcí guru, který směřuje studenta pryč od lákavých pastí duchovního svádění a kouzel. Jeho posláním je inspirovat a poučit, aby osobně potvrdil pravdivost učení, a podpořit studenty při střetu s obtížemi na cestě.

Další velkou službou, kterou nabízí učitel je vysvětlení a upřesnění. Mnohá starověká učení jsou pravdivá, ale představují jen „kostru“, což nestačí; potom vznikají dezinterpretace. Učitel musí nejen mluvit o pravdě a osvětlovat cestu studenta, ale také vysvětlovat. Skutečný učitel je díky osvícení naplněn a nemá žádné potřeby, které by museli studenti uspokojovat, nepotřebuje žádná plnění od následovníků. Skutečný učitel nemá žádnou touhu ovládat druhé, on nepotřebuje světskou moc ani symboly. Veškerá okázalost, bohatost a dekorace jsou bezvýznamné a mudrce nepřitahují světské cetky, stejně jako všechno iluzorní a přechodné.

Pro učitele je tělo důležité jen do té míry, ve které napomáhá komunikaci s ostatními v každodenním světě. Je tedy komunikačním prostředkem. Učitel je vždy neviditelným „JÁ“. Nemá „osobnost“, a proto „JÁ“ postrádá antropomorfní rysy. Učitel má stále ještě náznaky osobnosti to jest soubor sociálních návyků, které umožňují interakci a verbalizaci v každodenním světě. Neexistuje ani přitažlivost ani odpor ksvětu a jeho významů nebo cenností.

Zralý učitel překračuje mezní fáze původní blaženosti a přebývá v nekonečném klidu. Je to bezemoční stav radosti, která se skládá z všeho vědění a jistoty a z dokonalosti absolutna. Úkol učitele je v tom, aby přeložil nevyjádřitelné do zřejmého, ne-foremné do formy a aby se snažil předjímat případná nedorozumění. I když učitel již více „nemyslí“ v pozemských konceptech, znalosti o tom, jak přeložit nekonečně subjektivní do smysluplné terminologie – jsou jeho darem a funkcí Ducha Svatého. Mudrc pomáhá následovníkům i dalším, non-verbálním způsobem: Osvícené vědomí předává svou vibrační frekvenci lidskému myšlenkovému poli vědomí a povědomí. Takové jsou účinky a důsledky vědomí. Naučit se tomu je výběr a výsledek souhlasu.

Otázka: Zdůrazňujete, že je vždy nutné kalibrovat úroveň pravdivosti učitele nebo učení. Cožpak nemůžeme učitele akceptovat na základě víry nebo jeho reputace?

Odpověď: V žádném případě, rozum je velmi naivní a je snadné ho oklamat. Snadno se poddává pocitům a je otevřen přesvědčení a manipulaci. Vzpomeňte si, že se hodně lidí na planetě kalibruje na úrovni pod 400, tedy pod úrovní Logiky a Intelektu. Je snadné je svést na scestí logickou sentimentálností, absurdní emocionálností a hesly. Porota odsuzuje nevinné, poslanci přijímají zákony zcela jasně odporující Ústavě. Takové vážné omyly se dějí ve sféře materiálních otázek. Když dosahují duchovních sfér, je rozum ještě více nespolehlivý. Nemá materiální důkazy, na které by se mohl spolehnout, proto zpravidla slepě dodržuje společenské, etické nebo rodinné zvyklosti. Duchovní a náboženská přesvědčení většiny lidí jsou dána „náhodou“ zrození a kulturní identifikací. Ego chápe přesvědčení jako „svoje“ a následně je i brání. Mají-li přesvědčení nějakou hodnotu nebo ne – to nelze určit rozumem, proto jsou bráněna zcela nepřiměřeně, často až fanaticky, v první řadě proto, že v případě napadení jsou neobhajitelná. Vnímanou pravdu není třeba obhajovat. Je pouhým konstatováním faktu. Z toho důvodu „věřící“ obhajují své

názory tak hlasitě a militantně. Skutečný hledající pravdy ví, že se musí vyhýbat věřícím, agresivním kazatelům a náboženským fanatikům všeho druhu.

Vědění, založené na víře a opravdové zkušenosti je klidné. Zve k sobě, nesnaží se vnucovat. Přitahuje svými neoddelitelnými přednostmi a vnitřní silou samotné pravdy. Pravda se nespolehá na násilí v přesvědčování či sporu; vysvětluje, ale nesnaží se vnutit se.

Vzhledem k naivitě rozumu a jeho omylnosti i vzhledem k tomu, že ve společnosti převládá „ne-pravda“, nalezení spolehlivého způsobu, jak odlišit nejen pravdu od lži, ale také zjistit míru pravdivosti je úžasný průlom a praktická pomoc duchovnímu hledajícímu. Nyní vstupujeme do období historie, které můžeme srovnat s objevením kompasu nebo dalekohledu.

Posouzení duchovních učení vyžaduje, v podstatě, kalibraci pouze dvou parametrů: úroveň učitele a úroveň pravdivosti samotných učení. Tato dvě opatření umožní pochopit to, co nebylo dříve k dispozici ani učitelům ani studentům. V minulosti dokonce i nejmoudřejší učitelé si nebyli vědomi toho, jakou úroveň pravdy prožívají a co učí. Každý byl vlastně průzkumníkem i objevitelem vyšších oblastí vědomí. V jejich pamětech a učeních se píše o zřídka vnímaných, neznámých oblastech možného povědomí o Realitě.

K dosažení těchto úrovní je také potřebná více než průměrná odvaha a závazná touha zkoumat stratosféru vědomí bez výškoměru a bez mapy. Každý výzkumník měl interního i externího mudrce, ale neexistoval žádný prostředek globálního vyhledávání směřování, jako je například Mapa Vědomí nebo svalový test, aby se bylo možné ve všem ujistit s jistotou.

Ve světě existují duchovní učitelé, jejichž znalosti pocházejí z osobní „duchovní zkušenosti,“ ale i takoví, kteří „učí o“, jejichž informace jsou získané v procesu vzdělávání a intelektuálním způsobem. V náboženství kněz nemusí dosáhnout osobního osvícení, může jen získat znalost o duchovní pravdě v teologickém semináři. Existují duchovně „uvědomělí“ lidé, kteří neabsolvovali formální školení v oblasti teologie nebo srovnávacího náboženství a tak odkazují na populární učení pouze pro informaci, orientaci nebo hledání rady pro zájemce.

Ze všech duchovních mistrů světa, kteří jsou považováni za „guru“, asi padesát pět ze sta jimi i ve skutečnosti jsou. Proto je prakticky pravděpodobnost nalezení pravého učitele tak 50 %.

Následující část: [Kapitola 17. Dialogy](#)